

ԼԵՈՐ ԵՐԿՆԵՑ, ՄՈՒԿ ԾՆԵՑ ✓

ՀՀ Գերագոյն Խորհուրդը հաւանաբար շատ շուտով ըստիպուած կը լինի նորից քննարկման դնել Լեոնային Ղարաբաղի հայ ազգաբնակչութեան պայքարը ազգային-ազատագրական շարժում ճանաչելու առաջարկը, որովհետեւ ընդունուած որոշումը, ինչպէս էլ որ այն ձեւակերպուէր՝ յայտարարութիւն, նամակ, ուղերձ թէ բախանձագիր, Արցախում որեւէ բան փոխել չի կարող: Գև Նախագահը Արցախի մասին խօսում էր երրորդ դէմքով: «Արցախի հարցը իրենք՝ արցախցիները պէտք է լուծեն»: Խորհրդարանը գբաղուած էր նախագահին՝ լիազօրութիւններ տալու խնդրով ու ինչ-որ երկրորդական հարցերի բննարկմամբ... Եւ յանկարծ հրապարակում կրկին բորբոնուած կրէրը տեղափոխուեցին խորհրդարան: Արցախը Հայաստանի օգնութեանն է սպասում: Արցախը հայաբափում է: Սրտառուչ ելոյթներ՝ ազգային-ազատագրական պայքարի, հայ ժողովրդի արժանապատուութեան, միասնութեան մասին, առաջարկութիւններ՝ ոտքի հանելու ողջ հայ ժողովրդին, ստեղծելու ազգային բանակ, կազմակերպուած ինքնապաշտպանութիւն եւ այլն: Իսկ արդիւնքը՝ խղճուկ մի յայտարարութիւն: Այստեղ են ասում լեռը երկնեց՝ մուկ ծնեց...

Հայաստանի Հանրապետութեան Գև յայտարարութիւնը նոյնպէս կը մնայ անարձագանք, ինչպէս ԼՂԻՄԻ աշխատութեան լիազօր ներկայացուցիչների ժողովի յայտարարութիւնը, որը, դժուար չէ ենթադրել, արուած էր յանձնարարութեամբ, որպէսզի հիմք ստեղծուի Գև յայտարարութեան: Ակնյայտ է, որ դա ուղղակի հրաժարում է Արցախեան շարժումից, Արցախի վերաբերեալ ընդունուած որոշումներից եւ այլ բան չէ, եթէ ոչ անձնատարիւն (կապիտուլացիա): Ի՞նչ նպատակով այդ արուեց, ո՞ւմ էր դա ձեռնտու: Որպէսզի Արցախի հայութեանը այսուհետեւ որեւէ կերպ նեցուկ լինելու, նրանց վերջնական ստրկացումը կանխելու ոչ մի հնարատրութիւն, ոչ մի իրաւունք ու հիմք չունենանք այլեւս եւ խիղճներս հանգիստ անկախութիւն գոռանք, ապաւինելով սոսկ սահմանադրական կարգի վերահաստատման չեղած ծրագրերի: Որպէսզի փոխըմբռնում, թէ փոխգիշում ակնկալենք մի իշխանութիւնից, որի նպատակը Արցախը մինչեւ վերջ հայաբափելն է:

Ու՞մ յայտնի չէ, որ Հայաստանի Հանրապետութեան իշխանութիւնների եւ Մոսկուայի միջեւ հակամարտութեան հայելին Արցախն է, ուր շարունակում են գինուած յարձակումները հայկական գիւղերի վրայ, սպանութիւնները, բռնութիւնները, կողոպուտներն ու հրկիզումները, այլ խօսքով, հայերի բռնի տեղահանութիւնը, Արցախի աղբբեջանացումը: Կանխել այդ ամենը, նշանակում է լեզու գտնել Մոսկուայի հետ: Թէ ինչ է ուզում Աղբբեջանը՝ մենք գիտենք: Յայտնի չէ, թէ ինչ է ուզում Մոսկուան: Մենք դա կարող ենք եւ չիմանալ, բայց Գև Նախագահը պարտաւոր է իմանալ: Հակառակ դէպքում Գերագոյն Խորհուրդը իր նախագահին պիտի «բոյլ տայ» առանց լիազօրութիւնների ապաւինման եզրակացութիւններ անել: